

kunnet tages Hensyn til det Arbeide, der ydes som Bederlag for den i det enkelte Tilfælde ydede Afgift, og dette Arbeides Nyttewirkning for den, som betalte Afgiften. Kommissionen har nu antaget, at, naar der er Spørgsmaal om at udbarbeide en ny Ordning for Erlægningen af Afgiften af de i Retspleien forefaldende Forretninger, maatte Opgaven stilles noget anderledes. Det er vistnok naturligt, at de, der nyde Godt af de Fordele, som Benyttelsen af Retspleiens Organer medføre, ikke fritages for heraf at svare en Afgift. En saadan Afgift har først og fremmest den Betydning, at den skal sikke mod en overdreven Benyttelse af Retspleiens Organer og i Særdeleshed danne en Modvægt mod Proceshyge. En særegen Betydning i saa Henseende faar endelig Afgifterne for den borgerlige Retspleie derved, at Forpligtelsen til at udrede Procesomkostningerne ifølge Reglen i Udskift til Lov om den borgerlige Retspleie § 134 er opstillet som et Middel mod Misbrug af Procesforhandlingens frie Former, og det kommer selvfølgelig an paa at gjøre den Garant, man derigjennem skal have, tilstrækkelig virksom. Men endog bortset herfra, er det formentlig naturligt, at Statskassen i Afgifterne af Retspleien søger noget Bederlag for det særlige Arbeide, som paalægges Retspleiens Organer, og den særlige Nytte, som ydes af dem, gennem en Afgift, der udredes af den, hvem Arbeidet kommer til Gode, og som forsaavidt med Føie bliver at afpasse efter Omfanget af det Arbeide og af den Nytte, der er ydet. Men udover den saaledes antydede Grænse bør der formentlig ikke tillægges Afgifterne af Retspleien en finantfiel Karakter, om der end i saa Henseende kan gjøres Undtagelse for visse Forretningers Bedkommende, hvor særlige Grunde gjøre sig gjældende, som t. Ex. ved Afgifterne af Ethinglæsningsvesenet. Ved at stille Opgaven saaledes er det klart, at Kommissionen maatte komme til en Ordning, der, endog uden Hensyn til, at de frivillige Auktioner efter Proceslovenes Rante ophøre at være Rets handlinger, og at allerede dermed en ikke uvesentlig Indtægtskilde for Statskassen gennem Retspleien vil bortfalde, ikke giver en saa stor Indtægt som Sportelreglementet af 1814. Men vi have været overbeviste om, at dette maa have været forudsat som Følge af en Reform paa dette Gebet, og at det fra alle Sider maa have været en Forudsætning, at man, saasnart man kom til at staa ligeoverfor Spørgsmaalet om at afløse Sportelreglementet af 1814, nødvendigvis maatte komme til finantfielle Offre, idet de Forudsætninger, til hvilke Sportelreglementet af 1814 støtter sig, — Retsbetjentenes Lønning ved Sportler og Statskassens yderligere Trang — tilbørlig forlængst ere bortfaldne.

Swad angaar Ordningen af Stoffet i Udskiftet skal bemærkes, at første Affnit indeholder de almindelige Regler, som ere anvendelige paa samtlige Retsafgifter, hvor ikke Andet udtrykkelig er

bestemt. I andet Affnit omhandles Retsafgifterne i den borgerlige Retspleie, i tredje Retsafgifterne i Straffesager, i fjerde Betalingen for Udskifter og Aktefter, i femte Betalingen for Fortyndelser og Oplæsning ved Kirkestævne samt til Vidner ved Rets handlinger, Syns- og Skjønsmænd, medens endelig sjette Affnit indeholder de fornødne Slutningsbestemmelser.

Forste Affnit.

Almindelige Bestemmelser om Retsafgifter.

Den første Fordring, der maa stilles til en Afgiftslov, er formentlig den, at der ved samme gives udtømmende Regler for, i hvilke Tilfælde og med hvilke Bølb Afgifterne skulle erlægges. En analogisk Anvendelse synes deslige Regler lidet egnede til. Grunden hertil er ikke blot den, at den Embedsmand, som har at opkræve Afgifterne, hurtig og let bør kunne være paa det Nene med, om Afgift skal erlægges og da med hvilket Bølb, men Parterne selv bør ogsaa uden Bønskelighed kunne forud beregne Afgifterne og eventuelt kontrollere den rigtige Anvendelse af Loven. Det er som Følge heraf i § 1 bestemt, at Retsafgifter for Fremtiden kun skulle erlægges i de i Loven angivne Tilfælde, og med de i samme fastsatte Bølb, ved hvis Fastkættelse man derhos har havt for Die, at de skulle træde i Stedet for alle de Afgifter og Byrder, som nu hvile paa Retspleien. Der vil selvfølgelig ikke blive Tale om ved Siden af disse Afgifter at opkræve andre, som nu erlægges i visse Tilfælde foruden Retsgebyrerne t. Ex. den Ydelse til Justitskassen, som i Denhold til Fdg. ang. en Justitskassens Indretning af 23de Decbr. 1735 § 11 af Spjesteret altid paalægges den Labende. Ogsaa Stempelafgiften af saadanne Dokumenter, der ikke have anden Betydning end som Aktstykker i Retspleien, har man troet at burde ophæve, jfr. Udskiftets § 102, og det saameget mere, som man i ethvert Tilfælde ikke kunde lade Stempelovens Forrifter om Stempling af Dokumenter vedrørende Retspleien, forsaavidt angaar Domsfager, henstaa urørte, da dette vilde medføre Uligbed, naar en Sag i Denhold til Udskiftet til Lov om den borgerlige Retspleie Sjette Affnit Kap. III. undtagelsesvis udgik til skriftlig Behandling. De Bestemmelser i Lov om Brugen af stemplet Papir af 19de Februar 1861, som ville blive berørte af Ovenstaaende, ere Reglerne i § 71 med Undtagelse af Bestemmelsen om Stemplingen af Legationsforretninger, der foretages efter Udmeldelse af Dørligheden, og i § 72, undtagen forsaavidt angaar faste Eiendomme. Derimod er det selvfølgelig ikke Meningen, at denne Stempelfrihed skal kunne benyttes til Omgaaelse af Stempelovens øvrige Regler, hvorfor Reglen i sammes §